

Vi har også bemærket, at ministeren åbner op for, at andre ud over LO og DA, De Samvirkende Invalideorganisationer, de praktiserende lægers organisationer og Arbejdsmarkedsstyrelsen kan være repræsenteret, men vi ønsker ikke, at det skal være op til den lokale goodwill, om f.eks. FTF og brugerne bliver repræsenteret. Vi synes sådan set, det burde stå mere direkte i loven.

Det ville efter vores opfattelse være et kvalitativt løft for denne lov, hvis man får fastslået, at alle kommunale afgørelser kan ankes, og der bør fastsættes frister for, hvor lang tid der må gå, fra en sag er anket, til der foreligger svar. Derudover bør en anke i nogle tilfælde have opsættende virkning. Det gælder også inden for området med de ældre og med hjemmehjælpen. De nuværende ældreråd og klageråd, som flere også har været inde på, er ikke stærke nok i deres funktion.

Enhedslisten ønsker, at klagerådene får reel kompetence, så der indføres en reel ankeadgang for afgørelser om tildeling af hjemmehjælp. Hvis vi mener det alvorligt, at borgeren skal have hjælp til personlig hjælp og pleje, praktisk hjælp og støtte og hjælp til at vedligeholde fysiske og psykiske færdigheder samt tilbud om afløsning og aflastning af pårørende – og jeg citerede dér – så bør borgeren også have en mulighed for at prøve kommunens afgørelse om hjælp hos en reel ankeinstans.

I øvrigt mener vi, at vurderingstemaet for en anke vedrørende aktivering bør være, at den konkrete aktivering forbedrer borgerens erhvervsmuligheder, og ikke, om der er tale om et rimeligt eller urimeligt tilbud. Det mener vi sådan set ikke er det væsentlige. Man må ligesom se på, hvad det skal føre frem til, og det skal altså forbedre borgerens erhvervsmuligheder. En løsning kunne være at bruge de samme regler, som man i dag bruger f.eks. i forhold til lov om aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Samtykkereglerne i afsnittet om oplysningspligt m.v. er uklare. Hvis administrationsloven vedtages, har vi dobbeltregler vedrørende samtykke og medvirken, fordi der findes tilsvarende regler i forvaltningsloven. Det kan måske forekomme forvirrende for nogen. Forvaltningslovens samtykkeregler handler udelukkende om konkret samtykke. Ministeren kunne oplyse om det, så vi kunne få at vide, hvad det faktisk betyder, og om lovforslagets regler handler om konkret samtykke, eller om de i virkeligheden handler om generelt samtykke; det kan man ikke se ud fra sammenhængen.

I § 4 tales om borgerens ret til mulighed for medvirken. Også på det punkt finder vi regler i forvaltningsloven, som er mere præcise end lovforslagets formulering. Det er muligvis utilsigtet, men vi synes, man kunne stramme op på det.

Ideerne i §§ 5 og 6 om at få lavet helhedssyn og helhedsvurdering er vi tilhængere af. Det mener vi er en god vej at gå, selv om man selvfølgelig må understrege, at det betyder, at der vil komme nogle ekstra krav om løbende efteruddannelse af personalet, hvis den kommunale forvaltning skal kunne leve op til sådan et krav.

I lighed med en lang række sociale organisationer ønsker Enhedslisten, at der indføres faglig revision, således at det sociale arbejde i kommunerne følges. Vi opfatter bestemmelsen om koordinering af praksis i kapitel 11 som et første forsøg på dette, men er bekymret for, om der kun er tale om lidt varm luft. Hvis den sociale ankestyrelse skal blive i stand til at lave reel faglig revision, er der brug for en udvidelse af medarbejderstaben f.eks. med socialfagligt personale.

Enhedslisten ønsker, at der bliver gjort forsøg med frit valg af f.eks. sagsbehandler, som jeg tidligere har nævnt, og vi mener, at det naturligt må høre hjemme i denne lov om social administration.

Som noget nyt bliver Børnerådet også i denne lovgivning indført ved lov, idet det i § 88 nævnes, at ministeren skal nedsætte et børneråd. Vi havde nu hellere set, at ministeren var kommet med en selvstændig lov, eller rettere havde vi helst set, at statsministeren var kommet med et selvstændigt lovforslag. Det skyldes, at Enhedslisten finder, at børnerådet eller den instans, der skal tage sig af børns rettigheder, skal være en uafhængig instans, der kan arbejde for at sikre børns rettigheder i lighed med f.eks. Ligestillingsrådet.

Vi opfatter ikke børns rettigheder alene som socialpolitiske; der er også kulturelle, undervisningsmæssige, miljømæssige og retspolitiske elementer for bare at nævne nogle. Vi ønsker derfor – i stedet for et børneråd under Socialministeriet – at der oprettes en uafhængig instans, og det har vi sådan set tænkt os at fremsætte lovforslag om inden for kort tid, når vi har fået den evalueringsrapport, som indtil videre ikke har kunnet komme ud af Socialministeriet. Men jeg ved, at den ligger derovre, og jeg håber på, vi snart får den, så vi kan fremsætte vores lovforslag.